

MIÉRT?

„Villámcsapásként hatott rám.
Mindazzal, amit ez a szó magában foglal:
káprázatos és fájdalmas volt egyszerre.”

– *Les lectures d'Anne-Sophie*

fine ●
selection

A M É L I E A N T O I N E

AMÉLIE ANTOINE

MIÉRT?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Luciennek,
aki reményt adott,
amikor már nem hittem benne.*

*Gáianak és Samuelnek,
akik éppúgy a szívük alatt hordtak engem,
ahogy én őket.*

*Édesapámnak,
aki nélkül még nehezebb
lett volna talpra állnom.*

„Milyen boldogok is voltunk akkoriban!
Milyen boldog *voltam*... Lesznek majd, akik azt
mondják, hogy az emlékezetünk tükreben a múlt
morzsái mindig szebbnek látszanak. Én viszont
tudom, hogy azért emlékszem olyan tisztán
azokra az időkre, mert akkor ízleltem meg utoljára
a boldogságot, mielőtt hosszú időre elhagyott
volna...”

Alexis AREND: *Josh*

2017. JÚNIUS

CSÖRÖGNI KEZD A TELEFONJA, jó néhány másodpercbe beletelik, mire sikerül a táskája mélyéről előásnia. Kifulladásra szól bele:

– Halló?

A vonal másik végén kellemetlen recsegés közepette egy kissé rekedtes, ismeretlen hang hallatszik, hivatalos merevséggel bemutatkozik, és megkérdezi, hogy ugyebár vele beszél. Igen, vele, erősíti meg, de már gyanakvón, hiszen annyiszor zaklatják alkalmatlan időben közvélemény-kutató intézetek vagy mobilszolgáltatók. A hívó érezhetően megenyhül, nyilván megnyugtatta, hogy nem vesztegeti feleslegesen az idejét, a megfelelő személy vette fel.

– Jó napot, asszonyom, Berthelot hadnagy vagyok. Sajnálom, hogy zavarnom kell, de azt szeretnénk, ha befáradna a Longs-Champs utcai kapitányságra.

Megmerevedik, a szíve máris eszeveszett iramban zakatol a mellkasában. Gépiesen elzárja az autórádiót, ami eddig halkán duruzsolt, lassan behúzza a kocsiját, hogy kizárjon minden zajt.

– Hogyan? De miért? Mi történt? – hadarja, míg az agya próbál ellenállni a pániknak, ami a hívó rejtélyes szavaitól rátörni készül.

A vonal túloldalán néhány másodpercnyi csönd – túl hosszú ahhoz, hogy ne a legrosszabbat sugallja. Aztán a hang rendíthetetlen nyugalommal így folytatja:

– Jobban szeretném, ha bejönne hozzám, asszonyom. Mindent megbeszélünk, ha itt lesz...

Úgy markolja meg hirtelen a kormányt, mintha mentőöv után kapna.

– Valami történt a férjemmel, ugye? Baleset érte?

– Sajnálom, asszonyom, de telefonon semmit nem mondhatok. Messze tartózkodik a kapitányságtól? Óhajtja, hogy elmenjek önért?

Kétségbeesett csuklás szakad ki belőle. Ha ez a rendőr semmit nem hajlandó telefonon mondani, akkor biztosan valami súlyos dolog történt. Ha nem a férjével, akkor az egyik gyerekével. Az aggodalom maga alá gyűri, gombóc feszíti a torkát, egyre dagad, elzárja a légútjait.

– Az egyik gyerekemről van szó, ugye? Mondja már meg végre, hogy mi történt!

– Kérem, asszonyom, próbálja megőrizni a hidegvérét... Semmi jó nem származik abból, ha elveszíti a fejét. Elmehetek önért, ha kívánja...

Mély levegőt vesz, lehunyja a szemét, próbál lecsillapodni.

– Bemegyek a kapitányságra – mondja. – Tíz perc múlva ott vagyok.

Nem várja meg, hogy a hívó bármit is feleljen, kinyomja a telefont. Reszkető kézzel elfordítja a kulcsot, és padlógázzal kilő.

És brutális hirtelenséggel rádöbben, hogy az élete minden kétséget kizáróan most hullik darabjaira.

Végérvényesen.

I.

1.

2016. SZEPTEMBER

KESSLER CSALÁD

L AETITIA KESSLER VÉGIGHORDOZZA A TEKINTETÉT az emeleti helyiségek előtti széles placcon, és nagyot sóhajt. Immár három hete, hogy az egész család maga mögött hagyta Toulouse-t, hogy ideköltözzön ebbe a kisvárosba, ahol felnőtt, és még mindig egy rakás doboz hányódik szerteszét, arra várva, hogy kicsomagolják őket, és a ház végre otthonhoz legyen hasonlatos. A gyerekszobák siralmas látványt nyújtanak, még ha lassacskán kezdenek is a lakójuk egyéniségéhez idomulni. Marjorie, a testvérek közül a legidősebb, igyekezett mielőbb plakátokkal teleragasztgatni a falait, rajtuk olyan elkötelezett üzenetekkel, mint „*Gondolkodás = első lépés az engedetlenség felé*” vagy „*Make music, not war*”, de akad köztük olyan filozofikus tartalmú is, mint „*A jó tanár a hiányzó tanár*”. Valóságos programnyilatkozat egy tizenhét éves kamaszlány részéről, aki, amióta gimnazista lett, folytonos lázadásban van.

Orlane, a középső, valamivel nyugodtabb természet, ő beírte anynyival, hogy becses bűvészfelszerelését gondosan elrendezte a könyvespolca rekeszeiben. Tizenhárom évesen még nem csúfította el a

szobája falait, csupán néhány fényképet rajzszögezett az íróasztala fölé, közöttük persze azt is, amelyik nemrégiben készült a *Hihetetlen tehetségek* című tévéműsor válogatóján. A kislány a műsorvezetővel látható rajta tökéletes sminkben – az édesanyja ízlése szerint túlságosan is tökéletesben, ő azt szerette volna, ha a tévéstáb a maga természetességében hagyja a lányát –, a műsor hatalmas, ezüstszínű logója előtt. Sötétszőke haja kifogástalan hosszú bubiba van szárítva, a mosolya bátortalan, a szeme viszont izgatottan csillog. Kár, hogy nem lett folytatása, gondolja kis szurkálással a szíve táján Laetitia, ahogy eszébe jut, mekkora csalódás volt Orlane-nak, amikor kiesett a versenyből.

A legkisebbnek, Eziónak a szobáján mintha tornádó söpört volna végig. Sőt, mintha még visszafelé is átszáguldozott volna rajta, nehogy egyetlen négyzetcentiméter is érintetlen maradjon. Bár ebben a helyiségben már egyetlen doboz sincs, mindenütt kupacokban állnak a játékok. Elég csak egyetlen pillantást vetni a legókra, a szuperhősfigurákra, az üveggolyókra és a matchboxokra, az ember azonnal belátja, hogy átkozottul kockázatos vállalkozás lenne betennie ide a lábát.

Laetitia nem tudja elhessegetni a gondolatot, hogy bizonyos szempontból semmi nem változott. Akár itt vannak, akár másutt, a gyerekszobák ugyanolyanok. Agresszív plakátok, bűvésztáskák, szanaszét szórt játékok. Távolról sem akar ünneprontó lenni, de most, hogy a költözést már maguk mögött tudják, felmerül benne, sőt, ránehezedik a kérdés, vajon mindez elegendő lesz-e.

Yanis volt az, akinek hat hónappal ezelőtt az a kissé örült ötlete támadt, hogy felforgassa valamennyiük életét. Egyik este, amikor Laetitia szokás szerint hullafáradtan ért haza a kórházból, pajkos kölyökmosollyal fogadta. Laetitia lázas izgatottságot, türelmetlenséget érzett rajta. Yanis túlbuzgó figyelmességgel ültette le a nappaliban a

kanapéra, majd néhány másodpercet várt anélkül, hogy megszólalt volna. Laetitia azon tűnődött, hatásvadászatzból teszi-e, vagy egyszerűen csak rá kell készülnie, hogy bejelentsen valami nagy hírt. Bizonyára kicsit mindkettő igaz volt, ugyanis a férje elfúló hangon végül azt kérdezte:

– Mi lenne, ha elmennénk innen?

Laetitia zavartan ráncolta össze a szemöldökét.

– Ezt hogy érted?

– Mi lenne, ha elköltöznénk? Ha máshová mennénk lakni? – vágta rá Yanis szinte bosszúsan, hogy nem fogja fel rögtön, hogy nem kezd el tüstént ugrándozni örömeiben.

– Máshová? – ismételte meg halkán Laetitia, meg sem próbálva el-tüntetni arcáról a zavart tanácsstalanságot.

– Hozzád. Abba a városba, ahol felnőttél, a szüleid és a húgod közelébe.

Laetitia mozdulatlanra dermedt. Lehet, hogy csak ízetlen tréfát űz vele? Olyan régóta ábrándozott arról, milyen jó lenne, ha közelebb élhetne a családjához... Akkor Yanis átült mellé, a térdére tette a kezét, és szinte suttogva megismételte: „A te városodba.” És ezt a három szót Laetitia hirtelen olyan édesnek érezte, hogy elszorult tőle a torka.

Yanis ezután részletesen előadta a tervét, mindenre gondolt, tényleg mindenre. Látott egy állást a szomszédos agglomeráció közlekedési társaságánál. Ha gyorsan megpályázza, nagy eséllyel meg is kapja. Laetitia végre otthagynakja a kórházat, ahol tizenöt éve húzza az ígát, és szabadúszó szakápolóként dolgozhatna. A munkabeosztása rugalmasabb lenne, kevésbé volnának kimerítőek a napjai. Több idővel, nagyobb szabadsággal rendelkezne. Csak el kell adniuk a toulouse-i lakást, és keríteni egy házat nem messze onnan, ahol

a gyerekkorát töltötte. *Ennyi*. A férje szemébe nézve minden olyan egyszerűnek, olyan átgondoltnak tűnt, hogy Laetitia hagyta, hadd ragadja őt is magával a lelkesedése. Mindössze annyit kérdezett: „És a gyerekek?” De Yanis egy legyintéssel elintézte a kétségeit: „Ugyan, majd hozzászoknak!”

A környezetváltás hirtelen a lehetséges szintjére emelkedett, megszűnt erőnek erejével elfojtott álomnak lenni, amire az ember igyekszik nem is gondolni. Lakóhelyet, munkát, életet változtatni egyszerűen teljesen megvalósíthatónak tűnt.

A maga részéről Yanis hónapok óta érezte, hogy a felesége magába zárkózik, hogy a kapcsolatuk kezd megfakulni, kicsit túlságosan gyorsan ahhoz, hogy azt kizárólag az évek múlására lehessen fogni. Laetitia kifáradt, unatkozott, fuldoklott, rosszkedve már a családi légkört is kezdte megmérgezni; muszáj volt valami megoldást találni, mielőtt még túl késő lenne. Pedig neki semmi kedve nem volt elhagyni a Rózsaszín Várost, ahol mindig is élt, a várost, ahová jó néhány évvel ezelőtt Laetitia boldogan sietett utána, örülve, hogy nekivághat a nagy kalandnak, és letelepedhet a párjául választott férfi mellett. Yanis azonban tisztában volt vele, hogy elérkezett az az idő, amikor kénytelen engedményeket tenni, amikor Laetitia a legeslegfontosabb. Aznap este, ahogy a szeme sarkából figyelte, amint fogat mos a fürdőszobai csapnál, határozottabbnak, magabiztosabbnak látta, mintha egyenesebben tartotta volna magát, önérzetesebben nézett volna a tükörbe. És Yanis meg volt győződve, hogy jól döntött. Hogy igenis meg fogja menteni a házasságukat, a családjukat – úgy bizony, ő egyedül –, pusztán azért, mert megvan hozzá az akarata.

Fütyörészve ment ki a fürdőszobából, miközben Laetitia gondosan kenegette a szeme környékét a szemránckrémével. Úgy masszírozta

a születőben lévő szarkalábakat, mintha abban reménykedne, mindjárt el is tűnnek onnan. Miközben számtalan kérdés kavargott a fejében, a gyerekeire gondolt. Marjorie-ra, aki nyilván dúlni-fúlni fog, és azt rikácsolja majd, kizárt, hogy itt hagyja a gimis barátnőit. Ezióra, aki valószínűleg duzzog egy sort, amikor felfogja, mi mindennel jár egy költözködés. Lelki szemeivel már látta is szigorú arcocskáját, összevont szemöldökét, bosszúsan összefont karjait. Orlane-ra: biztosan ő lesz az, aki a legkönnyebben elfogadja majd a változást, ő mindig igyekszik az emberek kedvében járni, kerülni a konfliktusokat. Bárcsak a másik kettő is példát venne róla!

Hat hónap telt el ez az este óta. Ahogy arra számítani lehetett, Marjorie tombolt, Ezio duzzogott, Orlane zokszó nélkül beletörődött. Yanis megkapta az állást, amiről beszélt, ő lett a vezetője a pótdíj- és bírságosztálynak. Laetitia úgy érezte, a szíve majd kiugrik a helyéről a boldogságtól, amikor elküldte a felmondólevelét a toulouse-i klinikai központnak. Nem sok időbe telt, hogy eladják a lakásukat, és azon se sokat gondolkoztak, hogy megvegyék ezt a házat több száz kilométerre addigi lakóhelyüktől. Végül Marjorie is jobb belátásra tért, amikor kiderült, hogy ezentúl nem kell közös szobán osztoznia a húgával. Ezio visítózott az izgalomtól, hogy kert is lesz, ahol majd futkározhat, és megígértette az apjával, hogy tízéves születésnapjára egy hatalmas trambulint kap ajándékba. Orlane segített az anyjának újságpapírba csomagolni az összes tányért, csészét és poharat, és átválogatni azt a nagy halom mindenféle tárgyat, ami a házuk alagsorában lévő tárolóban az évek során összegyűlt.

A nyár békésen ért véget, a családnak volt ideje hozzászokni az új környezethez.

Aztán elérkezett a tanévkezdés napja, és – bár ezt nem merték bevalani – mindenki gyomorgörccsel ébredt arra a gondolatra, hogy új iskolába, új munkahelyre kell mennie, meg kell találnia a helyét egy új csapatban, új barátokat kell szereznie.

Laetitia felsóhajtott, amikor reggel meglátta, hogy Marjorie milyen szerelésben készül az új gimnáziumába menni: egy olyannyira megszaggatott farmerben, hogy azt már csak nagy jóindulattal lehetett nadrágnak nevezni, és egy piros kockás ingben, amibe háromszor is belefért volna. De tartózkodott minden kommentártól, nem akarta, hogy legidősebb gyermeke morcos ábrázata még jobban elsötétüljön. Orlane megpróbált lazának mutatkozni, de az anyját nem tudta becsapni: Laetitia látta, hogy egy falatot nem evett reggelire, mindössze egy csésze túl feketére ázott teát ivott, és a hátizsákjának a pántját a lehető legkurtábbra húzta, mintha abba kapaszkodva próbálna erőt meríteni, hogy szembe tudjon nézni új iskolájával. Neki se mondott semmit, csak a karjába zárta, és homlokon csókolta, titkon hálát érezve azért, hogy Orlane még hajlandó eltűnni a szeretet ilyesfajta megnyilvánulásait, melyek Marjorie-t már undorodó finrtorgásra készítették. A kis Ezio reggel bebeszélte a haját, hogy „menő” legyen a külseje: úgy festett, mintha egy egész bödön ragasztó borult volna gesztenyeszín fürtjeire. Ezt viszont Laetitia már nem állta szó nélkül, és ripsz-ropsz hajmosást rendelt el a fiának. Szerencsére még épp sikerült néhány perccel a becsengetés előtt letenni az iskola kapujában.

Nem telik bele sok idő, és mindenki megtalálja a helyét, Laetitia meg van arról győződve. Ízlelgeti ezt az új családi boldogságot, örül, hogy sokkal többet lehet együtt a szüleivel, de még inkább a húgával, Florence-szal, akit eddig évente csak gyszer-kétszer láthatott.

Szemlátomást a gyerekek is boldogok, hogy hétvégenként találkozhatnak a négyestendős kis unokatestvérükkel, Gabinnel. A gyötrő szomorúság, ami korábban az egész lényét uralta, mintha engedett volna a szorításából. Mintha hirtelen újra teli tüdőből lélegezhetne, és csak most döbbenne rá, milyen régóta nem volt képes mélyeket szippantani a levegőből.

A lépcső pihenőjén hirtelen lekapcsolódik a villany, a ház sötétségbe borul. Laetitia a fia csilingelő kacagását hallja a földszintről.

– Bújócskázunk, anya! Te vagy a hunyó!

Laetitia elmosolyodik, ahogy hallja családtagjai többé-kevésbé diszkrét sürgölődését az alsó szinten. Yanis vezette be ezeket a sötét-ségben zajló bújócskapartikat, még Ezio születése előtt. Azt, akinek meg kell keresnie a többieket, mindig egyfajta vidám borzongás hatja át, amint macskaléptekkel oson a házban, hiszen bármelyik pillanatban ijedten sikolthat fel, mert szemtől szembe találja magát egy sötét sziluettel.

Bizonyára épp ez a magyarázata, hogy a játék mit sem veszített ízéből és vonzerejéből, hiába lettek egyre nagyobbak a gyerekek. Joggal számíthattak rá, hogy Marjorie egy szép napon kijelenti, mostantól ő nem játszik, mert az egész „irtó gáz”, ahogy neki mindig minden „irtó” valami. De nem. Persze olykor előfordul, hogy húzgálja az orrát, de sosem kell sokáig unszolni, hogy álljon be ő is. Így aztán a vasárnap esti rituálé megmaradt, szilárdan tartja magát. Ez az ő sajátos szertartásuk a hétvége lezárására.

Laetitia elszámol harmincig, majd óvatosan lelopakodik a fenyőfából készült lépcsőn. Ahogy lelép az utolsó fokról, talpa megcsúszik

a hideg kövön. Lélegzet-visszafojtva fülel a legkisebb zajra is, egy függönyzissenésre, egy bútorreccsenésre, ami esetleg a férje vagy valamelyik gyerek jelenlétére utalhat. A ház olyan ilyenkor, mint egy szűz terület, ahol még minden felderítésre vár. Végigmegy a folyosón, a falat tapogatva halad előre, nehogy nekiütközzön valaminek. A konyhába érve vaktában benyúl az asztal alá, ellenőrzi, hogy senki nem rejtőzik az ajtó mögött, majd kinyitja a beépített szekrényt, ahol a porszívót tárolják. Az ujjai Ezio karjára kulcsolódnak, ő maga is akaratlanul összerezzen az érintéstől. A kisfiú kiugrik a szűk lyukból, ez nem igazság, még rendes búvóhelyet sem tudtam keresni, túl gyorsan számoltál! Ekkor Laetitia lehajol hozzá, és mosolyogva a fülébe súgja: „Veszíteni tudni kell!”

MARIANI CSALÁD

—SZIA, ANYA, ESTE TALÁLKOZUNK – veti oda minden különösebb lelkesedés nélkül Sarah az édesanyjának, Claire-nek.

A kamasz lány még csak arra sem veszi a fáradságot, hogy lassítson, amikor átvág a konyhán, csak lagymatag kézmozdulattal odaint az anyjának. Claire türtőzteti magát, pedig legszívesebben utána menne, és a karjába zárná. Szokás szerint most is a kisebbik gyermekével kárpótolja magát. Clément a maga tíz esztendejével még nem fukarkodik a gyengédséggel.

A két testvér kisiet a házból, és beszáll a családi autóba. Sarah természetesen előreül, és Claire sejti, hogy máris a rádió gombjait nyomkodja, olyan zeneszámot keresgélve, aminek a ritmusára aztán az iskoláig ingathatja a fejét. A vakáció két hónapja minden évben villámgyorsan elrepül, de most különösen úgy érzik, hogy túl hamar érkezett el a tanévkezdés. Clément ötödikbe megy, Sarah kilencedikbe. Claire számára pedig új élet veszi kezdetét.

Most Frédéric robot le a lépcsőn, menet közben köti meg tenge-részkek nyakkendőjét. Egy gyors pillantás a nappali tükrebe, hogy

ellenőrizze a frizuráját, lelapítson egy engedetlen tincset őszülő hajában, megbizonyosodjék, hogy a borotválkozása kifogástalan, és megigazítsa fekete műanyag keretes szemüvegét. Egy futó csók a felesége ajkára, ma van az első nap, de máris késésben vagyok, ez nem lehet igaz! Aztán az apa és a gyerekek mögött zajosan becsukódik a bejárati ajtó, és Claire egyedül marad a konyha közepén. Az ablakhoz lép, ami a murvával felszórt kocsiablóra néz, figyel, ahogy a SUV elindul, kezével tétován búcsút int, és óhatatlanul is kicsi csalódást érez, hogy rá se hederítenek, hármuk közül egyik se.

Nem akarta, hogy Sarah lássa rajta, mennyire nyugtalan, pedig nagyon nehéz elhessegetnie az aggodalmat, ha arra gondol, hogy a lánya egész nap magára lesz hagyatva. A cukorbetegségét június végén diagnosztizálták, most kezd csak hozzászokni a betegséggel járó kötelezettségekhez, a reggeltől estig viselt inzulinpumpához, a naponta többszöri vércukorszint-ellenőrzéshez, az ellenőrzött táplálkozáshoz.

Júniusban Sarah állandóan szomjúságra panaszkodott, és Claire észrevette, hogy egyre rendszeresebben kel fel éjszaka pisilni, és furcsán le is fogyott. Elvonszolta az orvoshoz, nem törődve Frédérickel, aki egyre azt hajtogatta, hogy bolhából elefántot csinál. A laborvizsgálat nagyon magas vércukorszintet mutatott ki, Sarah egy hétre kórházba került, ahol inzulinterápiát állítottak be neki. Időbe telt, mire a család megemésztette a diagnózist, s legfőképpen azt a tényt, hogy ez a kezelés egész életre szól. Sarah nem volt hajlandó az iskolatársainak beszélni róla, Claire csak nagy hadakozás árán tudta megértetni vele, hogy az igazgatót és a tantestületet mindenképpen muszáj beavatniuk. Sarah kénytelen-kelletlen engedett, azzal a feltétellel, hogy a tanárok titokban tartják a dolgot.

Bár a lányának volt két hónapja, hogy megszokja az inzulinpumpát, Claire tisztában van vele, ha el akarja titkolni a betegségét, az

arról tanúskodik, hogy még nem fogadta el az állapotát. Már is retteg attól, milyen nehéz lesz Sarah-nak vércukorszintet mérnie és inzulint adagolnia úgy, hogy azt senki ne vegye észre. Tegnap este, amikor Claire halkán morfondírozott a félelmeim, Frédéric csillapító mozdulattal az alkarjára tette a kezét, és rászólt, fejezze be a szüntelen aggodást. „Nagylány már, hagyd, hadd boldoguljon, bízzál benne egy kicsit!”

Így aztán, ezen az előzőektől olyannyira különböző tanévkezdésen, Claire megpróbál derűlátó lenni, és semmit nem mutatni a lánynának az aggodalmaiból. De azért minden eshetőségre készen a keze ügyében tartja a telefont.

Az autóban Frédéric szórakozottan hallgatja Clément-t, aki már sokadszorra sorolja, kikkel szeretne egy osztályba kerülni az idén, míg Sarah az üvegnek döntött fejjel nézi az elsuhanó tájat. Az apa gondolatai igen gyorsan arra terelődnek, mi vár rá ma reggel a munkahelyén, miután négy hét napsütésben telt szabadság alatt megpróbált úgy-ahogy megszabadulni a feszültségtől. Már is maga előtt látja a dossziéhegyeket a láttamozandó és aláírandó dokumentumokkal, a képviselők halaszthatatlanul sürgős kéréseit, a minél hamarabb lebonyolítandó felvételeket és belső áthelyezéseket. Egy regionális tanács humánerőforrás igazgatójának lenni messze nem sétagalopp, és a stressz csak még tovább nőtt a pár hónappal ezelőtt lezajlott választások és az intézmény politikai irányvonalának megváltozása óta. Év elejétől hajtott, mint egy eszelős, hogy az új alelnöknek bebizonyítsa, érdemes a posztra, amit immár hét éve betölt. Nem számolta a túlórákat, nem takarékoskodott az energiájával, minden helyzetben

udvariasan és tisztelettudóan viselkedett, az olykor paradox kívánságok és az egymásnak ellentmondó utasítások ellenére. Tisztában van vele, hogy az állása veszélyben forog, és az elmúlt nyolc hónapban foggal-körömmel küzdött, hogy igazolja rátermetségét, hatékonyságát. A gyomorszájára nehezedő gombóc, ami a spanyolországi nyaralás alatt békén hagyta, ma reggel hirtelen újra megjelent, és Frédéricnek muszáj nagy levegőket venni, különben úgy érzi, nem jut elegendő oxigénhez.

– Figyelsz rám, apa?

Frédéric kirángatja magát a gondolataiból, a középso visszapillantóban a fiára néz. Clément összeráncolja a szemöldökét, barna fürtjei a szemébe lógnak. Ragaszkodott hozzá, hogy ne vágják le, és Claire szívesen belement, imádja összeborzolni a fia haját, szerinte ezek a rakoncátlan tincsek tökéletes keretet adnak a kisfiú sötét szeméhez, hegyes kis állához.

– Még szép, hogy figyelek, hová gondolsz?! – mímel felháborodást Frédéric. – Tudom, attól félsz, hogy nem kerülsz egy osztályba a barátáiddal, de biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz, semmi ok nincs rá, hogy ne legyetek együtt!

Clément bólint, az apja magabiztossága kissé felderíti. Még abban a korban van, amikor a szülők szava aranyat ér.

– Amúgy is csak két ötödik van, szóval nem fenyeget a veszély, hogy tők egyedül találod magad, és nem ismersz senkit – morog Sarah anélkül, hogy az öccse felé fordulna. – Neked mindig muszáj valami miatt picsognod.

Frédéric a lányára pillant, a nyelve hegyén van, hogy lehetne kedvesebb is a testvérével, de aztán gyorsan visszaszívja. Már az iskola utcájában járnak, nem akarja, hogy elmérgesedjen a beszélgetés. Ismeri a lányá lobbanékony természetét, képes rá, hogy a következő piros

lámpánál kipattan a kocsiból, és dühösen bevágja maga mögött az ajtót.

A szeme sarkából figyeli, ahogy Sarah ujjával megfésüli hosszú, fekete haját, majd magasan a feje búbján lófarokba fogja. Azúrkék szemével a napellenző tükrére összpontosít. Közelebb hajol a tükörképéhez, hogy ellenőrizze, a fekete szemceruza, amit oly nagy előszeretettel használ, nem mázolódtott-e el. Szemlátomást meg van elégedve, mert újra hátradől az ülésen, és feljebb csavarja a rádió a hangerőt. Frédéric azon tűnődik, hogy az ő korában is ennyire sminkelték-e már magukat a tizennégy éves lányok. Aztán meg arra gondol, hogy már ettől a pusztá kérdéstől öregnek érzi magát. „Az én koromban” – tessék, ez pontosan az a kifejezés, amiről azt hitte, sosem fogja használni, de úgy tűnik, az idő előbb-utóbb mindenkit utolér. Persze negyvenhárom évesen azért nem dinoszaurusz, még ha nem is olyan régen Clément nagy komolyan azt kérdezte tőle, találkozott-e már igazi T-Rexszel. „Mármint kiskorodban” – pontosított, mintha ez magától értetődne.

Az iskola fakószürke épülete elé érve Frédéric megáll a járda mentén parkoló autók mellett. Mire bekapcsolja a vészvillogót, Sarah már ki is csatolta a biztonsági övét, és kinyitotta az ajtót.

– Szép napot, bogaram... – mondja Frédéric, megpróbálva elkapni a lánya tekintetét.

Sarah visszafordul, és lesújtó pillantást vet rá, ami minden bizonynyal azt jelenti: „Már százszor megmondtam, hogy ne szólíts többé így!” Egy alig hallható „szia”-t mormog, majd sietve kiszáll, hogy végre újra találkozzon a barátnőivel, akik annyira hiányoztak neki a nyáron.

Frédéric hátrafordul, és Clément-ra kacsint:

– Most már magunk között vagyunk, mi, férfiak!

A kislány mosolyogva bólint, és az apa újra elindul, hogy elvigye a nem sokkal messzebb lévő elemi iskolába.

– Akkor apa, ugye, biztos, hogy nem maradok egyedül, nem fordulhat elő, hogy egyik barátom se lesz velem?

– Holtbiztos, kisöreg. Ha meg minden kötél szakad, legfeljebb új barátokra teszel szert...

Clément bizonytalanul bólogat, barna fürtjei föl-le himbálóznak. Az apja nem igazán ért hozzá, hogy megnyugtassa vagy megvigasztalja. Neki soha semmi nem vesztes.

Miután szórakozottan főzött magának egy második csésze zöld teát, Claire bemegy abba a helyiségbe, amit ezentúl a „műhely”-ének nevezhet. Egy kis íróasztal áll benne, rajta a varrógépe, az egyik fal mellett egy nagy téglalap alakú asztal van tolvá, azon szab, mellette egy ószeresnél talált komód, abban tárolja az összes szövetet meg a varróeszközeit.

Óvatos, szinte gyengéd mozdulatokkal veszi elő mindazt, amire az aznapra betervezett iskolaköpenyekhez szüksége lesz.

Hirtelen olyan érzés fogja el, mint egy légtornászt, aki arra készül, hogy kilépjen a trapézra. Nem hibázhat, hiszen *ezért* adott fel mindent. Miután tizenöt évig dolgozott egy adósságbehajtó cégnél, tizenöt éven át irányított egy egyre cinikusabbá és kiégettebbé váló csapatot, képzett ki ügynököket, szinte naponta ismételve nekik, mennyire fontos a mosoly, és hogyan legyenek határozottak anélkül, hogy embertelenné válnának – úgy döntött, felmond. A kézzel varrt iskolaköpenyeket és kiegészítőket kínáló webáruház, amit

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

öt éve kitartó elszántsággal fejleszt, egyre nagyobb volumenűvé vált, egy ideje már az estői és a hétvégei nagy részét is arra áldozta. Frédérickel osztottak-szoroztak, és arra jutottak, hogy az egyre szaporodó egyéni megrendelések, a diákjaik iskolaköpenyeit nála varrható magániskolák, valamint egy neves magazin „DIY” rovata mellett, amit egy éve ő vezet, megengedheti magának, hogy a hobbiját válassza. Nemrégiben az egyik állami tévécsatorna híradója riportot készített vele, onnantól kezdve az *Irány a suli!* nevű márkája iránti kereslet ugrásszerűen megnőtt. Ennek ellenére Claire-nek az volt az érzése, hogy a semmibe veti bele magát, amikor az igazgatójának bejelentette, hogy otthagyja a céget, és varrásból fog élni. Látta, hogy jóindulatúnak színlelt mosolyában némi leereszkedő szájalom bujkál. Harminckilenc évesen azonban szüksége volt rá, hogy azt mondhassa magának, az élet tartogat még számára meglepetéseket, hogy igenis vállalhat kockázatot azért, hogy valóra váltsa a vágyait.

És most, ahogy behelyezi a felpulnizott cérnát a varrógép orsójába, meggyőzi magát, hogy jól döntött. A félelemnek hajtóerőnek kell lennie, nem féknek.

A ház csöndbe merül, csak a szabókréta surrog könnyedén a palaszürke szöveten. Claire élvezi ezt a nyugalmat, szokatlan számára. Ő ahhoz van hozzászokva, hogy az *open space* irodában állandóan csörög az ügynökei telefonja, vagy a gyerekei torzsalkodnak hangoosan a házban. Nem tudta elképzelni, hogy ilyen boldogság lehet az újra meglelt nyugalom, és arra gondol, nem lesz nehéz hozzászoknia ehhez a derűs békességhez.